

Sinding Songs vol. 3

Christian Sinding: Songs from op.1, op.4, op.8, op.13, op.17-19, op.36, op.39, op.50, complete op.40

Per Vollestad, baritone · Sigmund Hjelset, piano

Mannen som bar sin hatt som han ville – og fikk så hatten passet.

Mannen som bar sin hatt som han ville – og fikk så hatten passet. Slik oppsummerer Per Vollestad Christian Sinding (1856 –1941) kunstneriske løpebane idet han slutfører et mer enn 4 år langt pionerprosjekt med utgivelsen av Sinding Songs, vol. 3. Den første utøvende doktorgrad noensinne ved Norges musikkhøgskole er ett resultat av arbeidet – en sterk kabaretforestilling om Sinding's liv og kunst fremført under Festspillene i Bergen, Det Norske Teatret og på Blaafarveverket i Modum et annet. Og altså 3 CD-er med 120 sanger av Sinding, mange av dem har aldri vært hørt på plate før.

Da Edvard Grieg i 1899 ble spurt om å peke ut tidens beste yngre, nordiske sangkomponister var han ikke i tvil om at Sinding måtte nevnes: «Ganske spesielt inneholder Sinding's romanser saker av stor betydning. Man bebreider ham for at han er for Wagnersk. Men dette gjelder etter mitt skjønn kun ved et over-fladisk blikk. Nettopp i sine romanser er han fremfor alt nettopp — Sinding selv. Særlig genial finner jeg hans musikk til Drachmann's dikt». Selv om Grieg ikke er enig i at Sinding er wagnerianer, er naturligvis Sinding's tilknytning til Tyskland og tysk kultur meget sterk. Han skrev nærmere 80 sanger til tyske tekster, og fra studietiden i 1870-årene og frem til første verdenskrig oppholdt han seg store deler av tiden i Tyskland.

Ikke bare gloser, men ren musikk

Frem til århundreskiftet hadde Sinding kun beskjeftiget seg med tyske og danske diktere til sine sanger. Målstriden raste i Norge, og frem til nå hadde Sinding vært en motstander av landsmålet. Men i følge Ivar Mortensson gikk det så opp for ham at landsmålet ikke bare var gloser, men ren musikk, og «daa vart han hugteken med ein einaste gong». I løpet av ti år skapte Sinding nærmer 80 sanger på landsmål. I følge Mortensson rant sangene ut av pennen hans «so lett som bekkjesildring i ei li».

Frem i lyset, endelig

Sinding var en av sin samtids fremste komponister, men etter hans død i 1941 forsvant interessen for både mannen og musikken. Mye av skylden for dette må Sinding ta på egen kappe. Gjennom hele livet var han konsekvent med å brenne manuskripter og papirer som kunne være av interesse for ettertiden. En annen hendelse som bidro til å fjerne Sinding fra konsertpodiet etter den andre verdenskrig var det faktum at han åtte uker før sin død ble innmeldt i NS. At han da selv i lang tid hadde betegnet seg selv som «utilregnelig» og «stående utenfor seg selv» visste ikke publikum. I tillegg hadde han vært så godt som døv siden 1937. Per Vollestad har i løpet av årene han har jobbet med Sinding-prosjektet systematisk arbeidet seg igjennom det av noter, brever og papirer som lå igjen etter komponisten. I doktoravhandlingen Jeg bærer min hatt som jeg vil (NMH 2003) tar Vollestad da også på bakgrunn av denne innsikten et oppgjør med behandlingen Christian Sinding ble gjenstand for etter krigen. Omverdenens reaksjon på å få høre Sinding's sangproduksjon har vært en blanding av fryd og overraskelse; hvordan kan nordmenn sitte på en slik skatt i så mange år uten å gjøre den kjent

Utgivelsesdato: 26.07.2004 | Katalognummer: PSC1196 | EAN: 7033662011964 | Priskategori: 1CDK | Sjanger:

Norwegian,Lieder

"- It is not too early to put this disc into consideration for next winter's Want List, and that is precisely what I am going to do. [Fanfare]"